

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 5T/50/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8715010179
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Petrušková
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2016:8715010179.4

Rozhodnutie

Okresný súd Poprad, samosudca JUDr. Mária PETRUŠKOVÁ na hlavnom pojednávaní konanom dňa 8. februára 2016 takto

rozhodol:

Obžalovaný:

H.. X. V. Y. R. S. R. V. M. - nar. XX.XX.XXXX B. J., trvale bytom V., K.. W..
A. Č.. XX/XX, H. P.,

je vinný

- z pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona,

pretože

v bode I.

- dňa 14.07.2011 v Kežmarku si požičal od H.. X. Z. finančnú hotovosť vo výške 20.000,- €, ktorú sa zaviazal vrátiť do 19.07.2011, čo však napriek opakovaným telefonickým a i písomným výzvam zo strany H.. Z. do dnešného dňa neurobil, pričom H.. V. si požičal finančné prostriedky napriek tomu, že si bol vedomý skutočnosti, že požičané finančné prostriedky nebude môcť v dohodnutej lehote vrátiť, nakoľko mal v čase prevzatia finančných prostriedkov od H.. Z., t.j. ku dňu 14.07.2011 záväzky voči tretej osobe taktiež vo výške 20.000,- € a teda H.. Z. uviedol do omylu v otázke schopnosti uhradiť svoj záväzok a týmto konaním sa obohatil o finančnú čiastku vo výške 20.000,- € a v tejto výške spôsobil škodu H.. X. Z.,

v bode II.

- dňa 12.12.2012 si v Štrbe, okres Poprad na základe ústnej dohody požičal od H.. Q. D. finančnú hotovosť vo výške 3.500,- €, ktorú sa zaviazal vrátiť do dvoch dní, čo však napriek opakovaným výzvam zo strany H.. D. do dnešného dňa neurobil, následne v presne nezistený deň mesiaca júl alebo august 2013 poskytol H.. D. H.. V. ďalšiu finančnú pôžičku vo výške 1.000,- €, ktorú sa H.. V. zaviazal uhradiť do siedmich dní a ani túto poskytnutú pôžičku, napriek opakovaným výzvam zo strany H.. D. doposiaľ nevrátil, pričom H.. V. si požičal finančné prostriedky napriek tomu, že si bol vedomý skutočnosti, že požičané finančné prostriedky nebude môcť v dohodnutej lehote vrátiť, nakoľko mal v čase prevzatia finančných prostriedkov od H.. D. záväzky voči iným osobám a týmto konaním uviedol poškodeného H.. Q. D. do omylu a spôsobil mu škodu vo výške 4.500,- €,

t e d a

- pokračovacím konaním na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu.

Za to mu
u k l a d á

Podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona a § 37 písm. m/ Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 3 /troch/ rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody z a r a d ť u je do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného priadku mu u k l a d á povinnosť zaplatiť poškodenému H.. Q. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom Š., T.. Š. Č.. XXX/X škodu vo výške 4 500,--eur.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku o d k a z u j e poškodeného H.. X. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. - B., T.. V. Č.. XXXXX/XX s jeho nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku o d k a z u j e poškodeného H.. Q. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom Š., T.. Š. Č.. XXX/X so zvyškom jeho nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Na obžalovaného H.. X. V. podal prokurátor Okresnej prokuratúry Poprad obžalobu pre pokračovaní prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona pre skutky, ktorých sa mal dopustiť tak, že - dňa 14.07.2011 v Kežmarku si požičal od H.. X. Z. finančnú hotovosť vo výške 20.000,- €, ktorú sa zaviazal vrátiť do 19.07.2011, čo však napriek opakovaným telefonickým a i písomným výzvam zo strany H.. Z. do dnešného dňa neurobil, pričom H.. V. si požičal finančné prostriedky napriek tomu, že si bol vedomý skutočnosti, že požičané finančné prostriedky nebude môcť v dohodnutej lehote vrátiť, nakoľko mal v čase prevzatia finančných prostriedkov od H.. Z., t.j. ku dňu 14.07.2011 záväzky voči tretej osobe taktiež vo výške 20.000,- € a teda H.. Z. uviedol do omylu v otázke schopnosti uhradiť svoj záväzok a týmto konaním sa obohatil o finančnú čiastku vo výške 20.000,- € a v tejto výške spôsobil škodu H.. X. Z., - dňa 12.12.2012 si v Štrbe, okres Poprad na základe ústnej dohody požičal od H.. Q. D. finančnú hotovosť vo výške 3.500,- €, ktorú sa zaviazal vrátiť do dvoch dní, čo však napriek opakovaným výzvam zo strany H.. D. do dnešného dňa neurobil, následne v presne nezistený deň mesiaca júl alebo august 2013 poskytol H.. D. H.. V. ďalšiu finančnú pôžičku vo výške 1.000,- €, ktorú sa H.. V. zaviazal uhradiť do siedmich dní a ani túto poskytnutú pôžičku, napriek opakovaným výzvam zo strany H.. D. doposiaľ nevrátil, pričom H.. V. si požičal finančné prostriedky napriek tomu, že si bol vedomý skutočnosti, že požičané finančné prostriedky nebude môcť v dohodnutej lehote vrátiť, nakoľko mal v čase prevzatia finančných prostriedkov od H.. D. záväzky voči iným osobám a týmto konaním uviedol poškodeného H.. Q. D. do omylu a spôsobil mu škodu vo výške 4.500,- €.

Súd predmetnú obžalobu prijal a na hlavných pojednávaniach vykonal dôkazy výsluchom obžalovaného H.. X. V., poškodených H.. X. Z. U. H.. Q. D., svedkov X. Ž., G. S., Q. V. a prečítaním listinných dôkazov a zistil nasledovné.

Obžalovaný H.. X. V. skutočnosti kladené mu za vinu v bode I. nepoprel a potvrdil, že od poškodeného H.. X. Z. si dňa 14.07.2011 na jeho pracovisku požičal finančné prostriedky, keďže v tom čase bol v núdzi a hotovosť potreboval na vyriešenie istého bankového obchodu. Obžalovaný potvrdil aj to, že o predmetnej pôžičke bola medzi ním a poškodeným vyhotovená zmluva o pôžičke, na ktorej bola uvedená už jej výška v sume 20 000,--eur i to, že túto čiastku prevzal osobne, hoci v skutočnosti si od poškodeného požičal len čiastku 2 000,--eur, podľa tvrdenia obžalovaného predmetnú zmluvu o pôžičke síce vyhotovil vlastnou rukou, jej text diktoval poškodený a on ju len podpísal aj napriek tomu, že v texte zmluvy o pôžičke bola uvedená čiastka 20 000,--eur, pretože finančnú hotovosť nevyhnutne potreboval. Svedkom pôžičky bol aj Q. V..

Obžalovaný nepoprel ani skutočnosti kladené mu za vinu pod bodom II. a potvrdil, že od poškodeného H.. Q. D. si v období pred Vianocami roku 2012 požičal peniaze vo výške 3 500,--eur s tým, že mu

pôžičku vráti do dvoch týždňov a navýšenú na sumu 5 000,--eur. Na svoju obhajobu uviedol len to, že poškodeného pri pôžičke upozornil nato, že peniaze sú určené na rizikový finančný obchod, bližšie sa k tejto transakcii nevyjadril i nato, že to môže vrátenie pôžičky predĺžiť o viac ako 14 dní, s čím poškodený súhlasil aj preto, že v prípade predĺženia doby vrátenia pôžičky mu obžalovaný prisľúbil vrátenie peňazí už vo výške 15 000,--eur. Obžalovaný priznal aj to, že v mesiaci júl alebo august 2012 /správne ide o obdobie mesiacov júl - august 2013/ si od poškodeného požičal ďalšie finančné prostriedky vo výške 1 000,--eur a určené pre jeho osobnú potrebu i to, že túto čiastku poškodenému opätovne prisľúbil vrátiť do 14 dní s ich navýšením a že z požičanej hotovosti vrátil poškodenému asi po mesiaci sumu vo výške 800,--eur, čo potvrdzoval aj pri konfrontácii s poškodeným H.. Q. D.. Obžalovaný priznal, že v čase pôžičiek od H.. Q. D. mal síce finančné záväzky vo vzťahu k viacerým osobám, domnieval sa však, že svoje záväzky vyrovná po tom, čo bude ukončený spomínaný rizikový finančný obchod s kladným výsledkom pre jeho osobu a priznal aj to, že poškodenému pôžičky nevrátil v dôsledku podľa neho objektívnych príčin a že poškodenému prostredníctvom SMS správy deklaroval, že na účte vedenom v Tatra Banke má alebo disponuje s čiastkou vo výške 5 000 000,--eur, aby ho tak „ukľudnil“ vo veci vrátenia požičaných peňazí, resp. potvrdil aj to, že obaja poškodení ho o vrátenie pôžičky žiadali písomne, prostredníctvom právneho zástupcu, telefonicky a prostredníctvom SMS správ aj opakovane, resp. že k vráteniu pôžičiek poškodeným osobám nedošlo z jeho strany preto, že neboli dokončené obchodné aktivity iných osôb, pre ktoré si peniaze požičal.

Okolnosti skutku uvedeného pod bodom I. však v plnom rozsahu potvrdzoval poškodený H.. X. Z., vo všetkých svojich výpovediach zhodne popísal za akých okolností a kedy došlo k pôžičke poskytnutej obžalovanému, pričom opakovane tvrdil, že obžalovanému požičal čiastku 20 000,--eur tak, ako to bolo uvedené v potvrdení o pôžičke zo dňa 14.07.2011 vyhotovenom za prítomnosti Q. V.. Poškodený potvrdil aj to, že obžalovaný mu opakovane sľúbil vrátiť pôžičku k čomu však nedošlo napriek tomu, že k vráteniu bol obžalovaný vyzývaný osobne, telefonicky, prostredníctvom SMS správ i jeho právneho zástupcu. Poškodený sa nevedel vyjadriť prečo ho obžalovaný o pôžičku požiadal aj preto, že sa o to nezaujímal a obžalovaný mu to neuviedol.

Rozpory v tvrdeniach obžalovaného a poškodeného týkajúce sa výšky pôžičky súd odstraňoval v rámci ďalšieho dokazovania prostredníctvom výsluchu svedka Q. V. a prečítaním listinných dôkazov - potvrdenia o pôžičke z čl. 276, výzvy na zaplatenie pohľadávky zo dňa 22.04.2014 na čl. 277, návrhom na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie 20 000,--eur s prísl. z čl. 287, prepisu SMS správ medzi obžalovaným a poškodeným H.. X. Z. z čl. 279 až 280, vyjadrením obžalovaného k výzve na zaplatenie pohľadávky zaslanej právnym zástupcom poškodeného X.. Q. O. na čl. 278, ako aj s oboznámením sa s podstatným obsahom pripojeného občiansko-právneho spisu vedeného na Okresnom súde Poprad, sp. zn. 7C 222/2014 a najmä vyjadrením obžalovaného ako odporcu z čl. 4 /totožným s fotokópiou nachádzajúcou sa na čl. 278 vyšetrovacieho spisu/ a vykonaným dokazovaním zistil, že obžalovaný ani v jednom z predmetných dôkazov nenamietal výšku pôžičky poskytnutej mu poškodeným H.. X. Z., s touto obranou obžalovaný začal po prvýkrát až v prípravnom konaní, keď bol dňa 05.12.2014 vypočutý vyšetrovateľom v procesnom postavení obvinenej osoby. Obžalovaný výšku pôžičky nenamietal ani vtedy, keď poškodený H.. X. Z. prostredníctvom právneho zástupcu podal dňa 24.06.2014 návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie 20 000,--eur s prísl., dokonca ani dňa 27.04.2014, kedy reagoval na výzvu právneho zástupcu poškodeného na zaplatenie pohľadávky v sume 20 000,--eur s prísl., keďže vo svojom písomnom vyjadrení namietal len lehotu určenú právnym zástupcom poškodeného na vrátenie pôžičky - viď čl. 4 pripojeného spisu OS Poprad, sp. zn. 7C 222/2014 a čl. 278 vyšetrovacieho spisu.

Svedok Q. V. tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom jednoznačne tvrdil, že poškodený obžalovanému požičal finančnú hotovosť vo výške 20 000,--eur a nie vo výške 2 000,--eur tak, ako to tvrdil obžalovaný. Svedok vo výpovedi uviedol aj to, že o sprostredkovanie pôžičky od poškodeného ho požiadal obžalovaný preto, že v tom čase potreboval finančné prostriedky, aj keď sa mu obžalovaný bližšie o dôvodoch pôžičky nezmienil tvrdiac len to, že peniaze obžalovaný potreboval pre obchodné aktivity súvisiace s osobou X. Š..

Vzhľadom na vykonanie týchto dôkazov mal súd za objektívne preukázané, že obrana obžalovaného pri skutku v bode I. a spočívajúca výlučne len v ním namietanej výške pôžičky neobstoje, je účelovo a spoľahlivo vyvrátená dôkazmi v podobe výpovedi poškodeného H.. X. Z. a týchto listinných dôkazov.

Okolnosti skutku uvedeného pod bodom II. potvrdzoval aj H.. Q. D., ktorý v prípravnom konaní i v konaní pred súdom zhodne popísal za akých okolností a kedy došlo k vzájomnej ústnej dohode o pôžičkách poskytnutých obžalovanému jeho osobou prostredníctvom dcéry G. S. v ich celkovej výške 4 500,--eur. Poškodený zároveň vo všetkých svojich výpovediach vyvracal tvrdenie obžalovaného, že mu z požičaných peňazí vrátil sumu 800,--eur. Poškodený tvrdil aj to, že obžalovaného opakovane, po dlhší

čas a rôznymi spôsobmi žiadal o vrátenie požičaných peňazí, čomu sa obžalovaný vyhýbal, neustále predlžoval dobu vrátenia peňazí tvrdiac, že najprv musí odblokovať účty s uloženými „miliónmi“, že je v zlom zdravotnom stave, že ešte nemá odblokovaný účet, že na účet mu neprišli finančné prostriedky, že musí najprv dôjsť k zahraničnému bankovému vyrovnaniu z obchodných transakcií, že peniaze boli alebo neboli odoslané na účet a pod., resp. že požičané peniaze mu vráti a navyši až na čiastku 10 000,--eur a že obžalovaný mu požičané peniaze nevrátil ani doposiaľ. Konaním obžalovaného sa cítil byť dotknutý a podvedený aj preto, že obžalovanému v čase poskytnutia pôžičiek dôveroval, mal zato, že jeho vtedajšia finančná situácia je dobrá a že mu v dohodnutom termíne pôžičku splatí aj preto, že obžalovaný ho pred poskytnutím pôžičky aj prostredníctvom SMS správy uistil, že na účte v Tatra Banke má hotovosť viac ako 5 000 000,--eur. Podľa poškodeného si dokonca musel sám od iných osôb požičať peniaze, aby mohol vrátiť dcére G. S. čiastku 4 500,--eur, ktorú mu poskytla pre obžalovaného. Podľa poškodeného, dôvodom, pre ktorý ho obžalovaný žiadal o pôžičku, bola jeho vtedajšia zlá ekonomická a finančná situácia, resp. osobné a rodinné problémy obžalovaného.

Výpoveď a tvrdenia poškodeného H.. Q. D. o okolnostiach skutku v bode II. potvrdzovali aj svedkyne X. Ž. U. G. S., ktoré vo svojich výpovediach zhodne s poškodeným popisovali za akých okolností, v akom období a v akých čiastkach poškodený prostredníctvom dcéry G. S. požičal obžalovanému finančnú hotovosť spolu vo výške 4 500,--eur, z nich svedkyňa X. Ž. obžalovanému osobne odovzdala čiastku 1 000,--eur. Obe svedkyne potvrdzovali aj to, že obžalovaný doposiaľ poškodenému z požičaných peňazí nevrátil žiadnu čiastku a teda ani čiastku 800,--eur tak, ako to tvrdil na svoju obranu on.

Svedkyňa X. Ž. zhodne s poškodeným potvrdzovala aj to, že poškodený H.. Q. D. obžalovaného opakovane osobne, telefonicky a prostredníctvom SMS správ žiadal o vrátenie požičaných peňazí, čo obžalovaný z rôznych dôvodov neurobil tvrdiac pritom, že napr. je v zlom zdravotnom stave, že nemá odblokovaný účet, že na účet mu neprišli finančné prostriedky, že musí dôjsť najprv k zahraničnému bankovému vyrovnaniu z obchodných transakcií, že peniaze boli alebo neboli odoslané na účet a pod. Svedkyňa G. S. potvrdila, že na žiadosť jej otca poškodeného H.. Q. D. a prostredníctvom neho bola obžalovanému poskytnutá pôžička najprv v čiastke 3 500,--eur a neskôr v čiastke 1 000,--eur, ktorú mal obžalovaný vrátiť najprv do dvoch dní, potom v priebehu polroka 2013 i jej navyšením ako odškodné za omeškanie splatenia.

Tvrdeniam poškodeného H.. Q. D. a svedkyň X. Ž. H. G. S. zodpovedali aj listinné dôkazy v podobe prepisov SMS správ zasielaných medzi obžalovaným a poškodeným v priebehu obdobia od 01.12.2013 do novembra 2014 a nachádzajúcich sa na čl. 137 až 150 vyšetrovacieho spisu a ktoré súd na hlavnom pojednávaní vykonal ich prečítaním.

Takto vykonané dokazovanie postačilo podľa súdu nato, aby mohol konštatovať, že bol ním zistený skutkový stav veci tak, že o ňom nie sú dôvodné pochybnosti a že mu jeho rozsah postačuje pre rozhodnutie v danej veci a preto ďalšie dokazovanie navrhnuté poškodeným H.. Q. D. /čl. 345/ zamietol. Vyššie uvedené dôkazy súd potom vyhodnotil v zmysle zásad uvedených v Trestnom poriadku a podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho či ich obstarala obhajoba alebo orgán činný v trestnom konaní a dospel k záveru, že žalované skutky uvedené pod bodom I. a II. výrokovej časti tohto rozsudku sa stali a že ich spáchal obžalovaný H.. X. V. na tom skutkovom základe, že

- dňa 14.07.2011 v Kežmarku si požičal od H.. X. Z. finančnú hotovosť vo výške 20.000,- €, ktorú sa zaviazal vrátiť do 19.07.2011, čo však napriek opakovaným telefonickým a i písomným výzvam zo strany H.. Z. do dnešného dňa neurobil, pričom H.. V. si požičal finančné prostriedky napriek tomu, že si bol vedomý skutočnosti, že požičané finančné prostriedky nebude môcť v dohodnutej lehote vrátiť, nakoľko mal v čase prevzatia finančných prostriedkov od H.. Z., t.j. ku dňu 14.07.2011 záväzky voči tretej osobe taktiež vo výške 20.000,- € a teda H.. Z. uviedol do omylu v otázke schopnosti uhradiť svoj záväzok a týmto konaním sa obohatil o finančnú čiastku vo výške 20.000,- € a v tejto výške spôsobil škodu H.. X. Z., - dňa 12.12.2012 si v Štrbe, okres Poprad na základe ústnej dohody požičal od H.. Q. D. finančnú hotovosť vo výške 3.500,- €, ktorú sa zaviazal vrátiť do dvoch dní, čo však napriek opakovaným výzvam zo strany H.. D. do dnešného dňa neurobil, následne v presne nezistený deň mesiaca júl alebo august 2013 poskytol H.. D. H.. V. ďalšiu finančnú pôžičku vo výške 1.000,- €, ktorú sa H.. V. zaviazal uhradiť do siedmich dní a ani túto poskytnutú pôžičku, napriek opakovaným výzvam zo strany H.. D. doposiaľ nevrátil, pričom H.. V. si požičal finančné prostriedky napriek tomu, že si bol vedomý skutočnosti, že požičané finančné prostriedky nebude môcť v dohodnutej lehote vrátiť, nakoľko mal v čase prevzatia finančných prostriedkov od H.. D. záväzky voči iným osobám a týmto konaním uviedol poškodeného H.. Q. D. do omylu a spôsobil mu škodu vo výške 4.500,- €.

Z hľadiska právnej kvalifikácie súd potom konanie obžalovaného H.. X. V. kvalifikoval ako pokračovací prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, pretože obžalovaný pokračovacím konaním na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu.

Pri uznaní viny obžalovaného H.. X. V. pri skutkoch v bode I. a II. a ich právnej kvalifikácii ako pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd vychádzal predovšetkým z výpovedí samotného obžalovaného H.. X. V., výpovedí poškodených H.. X. Z., H.. Q. D., výpovedí svedkýň X. Ž., G. S., Q. V., ale aj z prečítaných listinných dôkazov o dôveryhodnosti a objektivite, ktorých pochybnosti nemal až na tvrdenia obžalovaného týkajúce sa skutku v bode I. - spočívajúce v tom, že od poškodeného H.. X. Z. si mal požičať len čiastku 2 000,--eur a v bode II. - spočívajúce v tom, že poškodenému H.. Q. D. vrátil z požičaných peňazí čiastku vo výške 800,--eur a v predchádzajúcej časti tohto rozsudku už konštatoval prečo obranu a vyššie uvedené tvrdenia obžalovaného považoval za účelové a za objektívne vyvrátené ďalšími dôkazmi v podobe výpovedí a tvrdení poškodených osôb, svedkov a listinných dôkazov o dôveryhodnosti, ktorých súd žiadne pochybnosti ani nezistil a ani nemal.

Pre konštatovanie, že obžalovaná osoba nevráti vypožičanú čiastku peňazí v termíne, ktorý sľúbila, nie je sama o sebe dostatočným dôvodom pre konštatovanie, že pri pôžičke uviedol veriteľa do omylu, čím sa dopustil trestného činu kvalifikovaného ako podvodu podľa § 221 Trestného zákona, ináč by išlo výlučne o konštatovanie a záver súdu, že ide o občiansko-právny vzťah medzi dvomi subjektmi civilného práva, súd v trestnom konaní musí takejto obžalovanej osobe preukázať, že už v čase pôžičky nemala v úmysle požičané peniaze vrátiť a že konala na jeho úkor tým, že ho buď uviedla do omylu alebo využila omyl takejto osoby.

Pre rozhodnutie súdu o vine obžalovaného z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona svedčili tak vyššie uvedené dôkazov ako aj listinné dôkazy v podobe lustrácií v jednotlivých evidenciách týkajúcich sa živností, vlastníctva nehnuteľností alebo motorových vozidiel a správ peňažných ústavov i výpisov z účtov vedených na meno obžalovaného v Československej obchodnej banke, pobočka Poprad na čl. 154 až 157, 161, v Tatra Banke, pobočka Poprad na čl. 168, v UniCredit Bank, pobočka Poprad na čl. 184 až 188, v OTP Banka Slovensko a.s. na čl. 192 až 199 vyšetrovacieho spisu, podľa týchto listín obžalovaný v žalovanom období buď nedisponoval žiadnymi finančnými prostriedkami alebo disponoval finančnými prostriedkami v takom malom množstve, že z neho by reálne poškodeným osobám a v dohodnutom termíne nemohol vrátiť požičané peniaze. Predmetné peňažné ústavy neboli pre platobnú insolventnosť obžalovaného schopné zrealizovať ani skôr vydané exekučné príkazy na odpis z účtov obžalovaného, obžalovaný bol síce spoločníkom a konateľom firmy PROKOPY, spol. s r.o. so sídlom v Poprade, ale na základe uznesenia Krajského súdu v Košiciach, č. K 402/1996 zo dňa 08.12.1997 bol na firmu vyhlásený konkurz /čl. 243 až 242/, obžalovaný dokonca v žalovanom období nebol vedený ani v živnostenskom registri SR /čl. 242/, aj keď v evidencii Sociálnej poisťovne bol vedený ako zamestnanec vo firme JAZMIN Poprad s pravidelným príjmom od 01.02.2006 do 02.04.2013, ale v decembri roku 2012 bola jeho vymeriavacím základom len čiastka vo výške 397,25,--eur /čl. 245/. Podľa evidencie nehnuteľnosti obžalovaný v žalovanom období nebol ani vlastníkom žiadnej nehnuteľnosti /čl. 204 až 210/ a ako vyplynulo z evidencie motorových vozidiel v inkriminovanej dobe nebol dokonca ani vlastníkom motorového vozidla /čl. 202/.

Pre tento záver o vine obžalovaného zo žalovaného trestného činu svedčili aj ďalšie listinné dôkazy v podobe fotokópií exekučných príkazov vydaných exekútorským úradom Q.. P. W., Q.. Q. G., Q.. X. X. /čl. 163 až 165, 172 až 182 vyšetrovacieho spisu/, podľa ktorých boli voči obžalovanému v žalovanom období teda v čase uzavretia pôžičiek s poškodeným H.. X. Z. U. H.. Q. D. vedené na základe exekučných príkazov viaceré exekučné konania z titulu napr. zmenkového platobného rozkazu vydaného Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 21Zm/1/2012 dňa 17.02.2012 na sumu 2 500,--eur s prísl. /čl. 240 vyšetrovacieho spisu/, právoplatného platobného rozkazu vydaného Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 7Ro/445/2011 zo dňa 19.07.2012 na sumu 1 500,--eur s prísl. /doposiaľ neukončené pre nevymožiteľnosť pohľadávky čl. 231 vyšetrovacieho spisu/, právoplatného trestného rozkazu Okresného súdu Poprad, sp. zn. 2T 6/2013 zo dňa 07.03.2013 na sumu 8 400,--eur s prísl. /doposiaľ neukončené pre nevymožiteľnosť pohľadávky - čl. 223 vyšetrovacieho spisu/.

Všetky predmetné listinné dôkazy jednoznačne a spoľahlivo teda potvrdili, že obžalovaný už v čase pôžičiek vedel, že ich nielen v dohodnutom, ale aj v následnom období poškodeným osobám nevráti, pretože nebol reálne finančne a majetkovo schopný pôžičky vrátiť vzhľadom na svoju finančnú situáciu a poškodeným stranám iba predstieral, že v dohodnutých lehotách im pôžičky splatí, čím ich uviedol do omylu a súčasne sa na ich úkor obohatil spolu o čiastku vo výške 24 500,--eur.

Sám obžalovaný priznáva, že finančné prostriedky získané od poškodených na základe pôžičiek vrátiť nemohol lebo ich nemal.

V tejto súvislosti súd poukazuje aj nato, že obžalovaný už bol v minulosti právoplatne odsúdený za rovnaké či obdobné konanie kvalifikované ako prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona a prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a preukázateľne tak musel vedieť, že spôsob akým pri požičaní peňazí konal, je konaním podvodným a použitým len v úmysle sa na úkor iných osôb obohatiť /vid' právoplatné rozhodnutia súdov na čl. 313 až 317 vyšetrovacieho spisu a čl. 363 až 364 súdneho spisu/.

Prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona sa dopustí ten, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu.

Cudzím majetkom sa rozumiejú veci, pohľadávky, ako aj iné majetkové práva a hodnoty, ktoré vlastnícky nepatria páchatelovi.

Škodou na takomto majetku je majetková ujma alebo reálny úbytok z hmotnej podstaty, ako aj ujma na zisku.

Obohatenie je možné definovať ako neoprávnené zväčšenie svojho majetku alebo majetku iného.

Omyl je nezhoda /vedomosti, predstáv/ človeka so skutočným stavom veci.

Páchatel' uvádza niekoho do omylu spravidla aktívnym konaním, keď predstiera existenciu určitých okolností, ktoré sú v rozpore so skutočným stavom veci. Môže tak konať nielen vo vzťahu priamo k poškodenému, ale aj k iným osobám.

Podľa § 125 ods. 1 Trestného zákona sa škodou väčšou rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok škody malej, t. j. škody prevyšujúcej sumu 266,--eur.

Z hľadiska subjektívnej stránky súd konanie obžalovaného H.. X. V. kvalifikoval ako konanie plne trestne zodpovednej osoby, spáchané v priamom úmysle podľa § 15 písm. a/ Trestného zákona, pretože obžalovaný chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom a ako je zrejme z následku jeho konania tento záujem aj porušil.

Obžalovaný svojim konaním porušil záujem spoločnosti na ochrane majetku iného pred jeho získaním buď uvedením do omylu iného alebo využitím omylu iného.

Obžalovaný bol doposiaľ štyrikrát súdne trestaný, z toho trikrát pre rovnaký trestný čin kvalifikovaný ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona, naposledy na základe trestného rozkazu Okresného súdu Stará Ľubovňa, sp. zn. 1T 25/2015 zo dňa 15.06.2015, ktorým mu bol pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 2 /dvoch/ rokov a skúšobnou dobou do 10.11.2015 a ktorým bol zároveň zrušený predchádzajúci výrok o súhrnnom treste odňatia slobody uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Poprad, sp. zn. 2T 9/2013 zo dňa 07.06.2013 a sp. zn. 2T 6/2013 zo dňa 07.03.2013, z pripojených predmetných trestných spisov je zrejme, že obžalovaný sa podvodnej trestnej činnosti dopúšťal v roku 2010, v roku 2011 i v roku 2012. V evidencii priestupkov má obžalovaný viacero záznamov, všetky pre porušenie pravidiel cestnej premávky, z miesta trvalého bydliska je hodnotený len všeobecne.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu u obžalovaného H.. X. V. vzal súd do úvahy všetky všeobecné i individuálne zásady platné pre ukládanie trestov, prihliadol nato, aby uložený trest zabezpečil ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, že vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne nato, aby uložený trest iných odradil od páchania trestných činov a aby vyjadril aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou, obžalovanému priťažilo to, že bol v minulosti právoplatne odsúdený za úmyselné trestné činy, čo súd vyhodnotil ako priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m/ Trestného zákona, bez zistenia poľahčujúcich okolností v zmysle § 36 Trestného zákona, pretože jeho výpovede nebolo možné považovať za priznanie ku spáchaným skutkom v zmysle ustanovenia § 36 písm. l/ Trestného zákona, keďže obžalovaný popieral výšku pôžičky pri prvom skutku a pri druhom skutku tvrdenia poškodeného H.. Q. D. o vrátení čiastky 800,--eur, čím došlo k prevahe priťažujúcich okolností v zmysle ustanovenia § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona.

Po takto vyhodnotených zásadách uplatňujúcich sa pri ukladaní trestu odsudzujúcim páchatelom súd dospel k záveru, že u obžalovaného H.. X. V. sa účel trestu dosiahne výlučne uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody v trestnej sadzbe zvýšenej v zmysle § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona a jeho výkonom v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

V osobe obžalovaného H.. X. V. súd vidí osobu ťažko napravitelnú iným druhom trestu, jeho doterajší spôsob života a predchádzajúce odsúdenia nedávajú žiadnu záruku k náprave v jeho správaní, pretože túto nedosiahli ani predchádzajúce a opakovane ukladané podmienené tresty odňatia slobody, u

obžalovaného sa náprava nedosiahla ani jedným z doposiaľ proti nemu vedených trestných stíhaní, obžalovaný aj napriek predchádzajúcim odsúdeniam opakovane pácha trestnú činnosť podvodného charakteru a získava tým nemalé finančné prostriedky a príjmy pre svoju obživu.

Vo vzťahu k poškodenému H.. Q. D. súd rozhodol v zmysle § 287 ods. 1 Trestného poriadku a uložil obžalovanému povinnosť zaplatiť mu nárok na náhradu škody vo výške 4 500,--eur, so zvyškom jeho nároku na náhradu škody ho odkázal na občianske súdne konanie v zmysle § 288 ods. 2 Trestného poriadku, vo vzťahu k poškodenému H.. X. Z. súd rozhodol v zmysle § 288 ods. 1 Trestného poriadku, pretože poškodený si svoj nárok na náhradu škody do skončenia prípravného konania neuplatnil riadne a včas.

- pokračovacím konaním na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho oznámenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby oznámením bolo až doručenie rozsudku.